

Taposóakna

Még csak húsz perce araszoltak az aknamezőn, de nekik ez óráknak tűnt. A nyílt terepen bármikor véget vethetett volna életüknek egy vietkong sorozat, vagy egy mérnöki pontossággal kilőtt ólommag. Erik haladt elől, egy fémdetektorral kaszálva maga előtt, szorosán mögötte a nyomában Jim. Már csak néhány méter lehetett a rejtekadó bozótosig, amikor Jim hirtelen megállt, kissé lemaradt Eriktől, aki a fejhallgató miatt nem hallotta lépteit. Jim arcára rémület ült ki, homlokán gyöngyöző verítékcseppek jelentek meg.

- Erik!
- Mi van? – fordult hátra
- Asszem ráléptem egyre.
- Mondtam, hogy mögöttem gyere! Miért nem figyelsz? Remélem csak egy kő.
- Én mögöttem jöttem bazmeg, csak biztos nem hallottad meg azzal a szarral.

Erik óvatosan letette maga elé a detektort a fejhallgatóval a földre, és visszament társához.

- Az a lényeg, hogy szorítsd le a talpad! Nehogy egy pillanatra is felemeld!
- Mit gondolsz mit csinállok bazmeg?!

Erik lehasalt a földre, és egy kis fadarabbal kikotorta a homokot Jim bakancsa alól.

- Ezt kifogtad komám!
- A kurva életbe! Csinálj már valamit, nem tudok órákig egy lábon állni.
- Nyugi! Egy kicsit még tarts ki!

Erik elővette a bicskáját, és elnyiszálta a bakancs fűzőjét, majd egyik kezével a sarkánál, másikkal az orránál rátámaszkodott.

- Figyelj Jim! Óvatosan vedd ki a lábadat belőle!

Mikor már kint volt, Erik beletette a kezét, és úgy szorította a talajhoz.

- Ez rohadt meleg helyzet volt. – mondta Jim megkönnyebbülve.
- Keress valami nehezeket, egy nagy követ, vagy bármit, de gyorsan!

- És hogy fogod kicserélni a bakancsomra?
- Dehogy cserélem ki! Rátesszük, és elhúzzunk innen!
- Mégis hogy menjek tovább bakancs nélkül?
- Ne a kibaszott bakancsoddal foglalkozz, hanem indulj!

Jim felvette a detektort, átvizsgálta a bozótig levő néhány métert, majd elnyelte a gáztenger. Erik egy darabig várt, majd utána kiabált. Kisvártatva megjelent Jim.

- Na mi van?
- Az átkozott bozóton kívül nincs itt semmi.
- OK, akkor vedd le a zsákodat, talán az is jó lesz.
- Hé öreg azt nem hagyhatom itt! Abban van az összes cuccom, meg a kajám.
- Szarok a kajádra – üvöltötte – majd esszük az enyémet!
- Te könnyen dumálsz, nem neked kell itt hagynod a bakancsodat, és az összes cuccodat. Tényleg, miért nem te veszed le a zsákodat?
- Azért, mert ahhoz el kéne engednem a bakancsodat Einsteinkém!

Ekkor Erik észrevette, hogy Jim arckifejezése egyik pillanatról a másikra megváltozott, és nem is rá figyelt, hanem valahová a távolba, a dzsungel irányába. Arra fordult, és ő is megpillantotta az erdőből kifelé masírozó vietkong szakaszt.

- Mindjárt jövök, kerítetek valami nehezéket – mondta Jim, és bevetette magát a csalitosba.
- Jim! Hé Jim! Ne hagyj itt bazmeg!

Más választása nem volt, óvatosan lehasalt, vigyázva, hogy testsúlya végig a bakancsra nehezedjen, és reménykedett, hogy talán nem veszik észre. De nem volt ilyen szerencséje. Csakhamar egy géppuska zakatolása törte meg a csendet...